

Türkiye Diyanet Vakfı Yayınları
Yayın No: 1560

Ceşni ROMAN

Ayşe Şeker Kılıç

Editör: Emrah Aydemir

Kapak ve İç Tasarımı: Batuhan Yağız Gökmen

1. Baskı, Ekim 2025, Ankara, 1.000 Adet

ISBN: 978-625-428-788-6

Sertifika No: 48058

© Bütün yayın hakları Türkiye Diyanet Vakfı'na aittir.
Bu eser Türkiye Diyanet Vakfı Yayın Matbaacılık Ticaret
İşletmesi Yönetim Kurulu'nun 18.07.2025 tarih ve 198
sayılı kararıyla uygun görülmüştür.

Ostim OSB Mah., 1256. Cad., No: 11

Yenimahalle/ANKARA

0312 354 91 31 (pbx)

0312 354 91 32

bilgi@tdv.com.tr

Çesni

Ayşe Şeker KILIÇ

● **Ayşe Şeker Kılıç**

1979 yılında Artvin'de doğdu. İlköğretim ve lise yılları boyunca Kocaeli'de yaşadı. 19 Mayıs Üniversitesi Biyoloji ve Anadolu Üniversitesi Medya ve İletişim Bölümlerinden mezun oldu.

Uzun yıllar biyoloji öğretmeni olarak çalıştıktan sonra çocuklar için eserler üretmeye başladı. Çocuklarla orman yürüyüşlerine, yazmaya ve editörlük yapmaya devam eden yazar; biyografi, masal, roman ve kurgu dışı gibi alanlarda yirmiden fazla kitap kaleme aldı.

Yazarın daha önce TDV Yayınlarından çıkan diğer eserleri şunlardır:

- *Salyangoz Kabuğundan Dünya*, TDV Yayınları, Ankara 2025.
- *Dünyayı Haritasına Sığdıran Denizci Piri Reis*, TDV Yayınları, Ankara 2024.
- *Kur'an Kıssalarından Bugüne Gizemli Misafir*, TDV Yayınları, Ankara 2024.
- *Kur'an Kıssalarından Bugüne Unutulmaz Yaz Tatili*, TDV Yayınları, Ankara 2023.

Bu eser, Türkiye Diyanet Vakfı İLK SAY Kurulu Başkanlığının
“2025 Aile Yılı” dolayısıyla düzenlendiğı “Ailem En Değerli Hazine”
isimli roman yarışmasında ikincilik ödülü almıştır.

Ş U B A T

Gezi ekibindeki herkes izinliydi bugün. Gece yarısı hava-
alanından evlere dağılırlarken söylemişti genel yayın
yönetmeni. On bir ili yerle bir edip tüm ülkeyi yasa boğacak
felaketin haberine uyanacaklarını bilememişti hiçbiri. Bir
gece önce kaldıkları otelin kâğıt gibi dümdüz olduğunu da
henüz öğrenmemişlerdi.

Kaçta yatarsa yatsın sabah altıda gözleri otomatik açılan
Nilüfer, her zamanki alışkanlığıyla bir süre yatakta kalıp
tavanı izledi. Kenardaki sarı leke daha da büyümüştü sanki.
Ucundan da biraz dökülmüş gibiydi. Bakışlarını yanı başın-
daki komodine çevirdi. Üstündeki beyaz kireç parçaları
tavanın döküldüğünün kanıtıydı. Bunun için canını sıkacak
değildi, kalkıp perdesini açtı. Birkaç esneme hareketi yap-
tıktan sonra mutfığa geçti. Rüyasında görmüş gibi aç kar-
nına kahve içen insanlardan olmamıştı hiçbir zaman. Zaten
rüyalarında kahve değil, daha alengirli şeyler görürdü.

Üç gün süren güneydoğu gezisinde sürekli bir şeyler
yediğinden dönüşte dikkat etmeye ve bir hafta boyunca
detoks yapmaya niyetlenmişti. Aç karnına içeceği kocaman
bir bardak sirkeli suyla başlayacaktı güne. Henüz erkendi.
Birkaç saat sonra Çeşni raflarda yerini alacak ve heyecanlı
WhatsApp mesajlaşmaları başlayacaktı. Dağıtımda sorun
yaşanmış mı, zincir kitabevlerine ve marketlere ulaşmış
mı, imla hatası var mı, fotoğraflar güzel çıkmış mı hepsi
didik didik işlenecekti gün boyunca. Ofiste olsalar yüz yüze

müzakere edilirdi tüm bunlar ama bugün dergi ekibinin büyük çoğunluğu evlerindeydi. Hava da öylesine soğuktu ki dışarı çıkmamak için harika bir gündü. Hiç gözü kesmiyordu kat kat giyinip metroya yürümeyi. Hele indikten sonra tırmanacağı yokuşun düşüncesi bile nefesini kesiyordu Nilüfer'in. Nurten Hanım'a ne kadar teşekkür etse azdı bugünü tatil ilan ettiği için.

Gece eşyalarını kapının önünde bırakıp hızlıca yatmıştı. Fotoğraf makinesini ve çantalarını salona taşıyıp alışveriş poşetlerini çıkardı. Fazla bir şey alamamıştı. Gittiği şehirlerin magnetleri, yerel kıyafetler satan mağazadan bir yazma ve birkaç parça hediyelik eşya. Ekibin kalanı; anne babaları, kardeşleri, kuzenleri, nişanlıları hatta komşuları için bile bir sürü hediye almıştı. Hele derginin yazarlarından Funda alışverişi iyice abartıp bir aylık maaşını Hatay-Mardin hattında bırakmıştı. Hediye getirebileceği iki arkadaşı dışında kimse olmuyuşu Nilüfer'in sol yanında bir sızıya sebep oldu. Çok tanıdık bir acıydı bu. Çocukluğundan beri ailesini her düşündüğünde hissettiği tarifsiz bir duyguydu. Kafasını sallayıp kendini arındırdı bu durumdan ve gülümseyerek arkadaşlarına aldığı paketlere baktı. Sabun ve kahveye ikisinin de dibi düşecek, asıl telkâri küpelere bayılacaklardı. Keşke kendime de alsaydım diye hayıflandı bir an. Fiyat etiketini görünce neden almadığını hatırladı. Etiketini söküp uçak modunda kalan telefonunu düzeltmek için kol çantasına uzandı. Telefonu açmasıyla onlarca mesaj bildiriminin arka arkaya ekrana düşmesi bir oldu. Saate baktı henüz yedi bile olmamıştı. Ekibin dergi geyiği yapması için daha çok erkendi. "Hayır olsun inşallah!" dedi içinden. Ayla annesi böyle derdi. Elinde olmadan gülümsedi Ayla anneyi hatırlayınca. "Nurlar içinde yatsın." diyerek onu da andı. Mesajlar az önce getirdiği hediyelerin sahipleri Nur ve Senem'dendi. "Tabii!" dedi, "Aldınız ciğerin kokusunu miyavlırsınız

böyle." Seksen küsur mesaj, elliden fazla cevapsız arama vardı. Yok, ters bir şeyler olmuştu kesin.

"Döndün mü?"

"Deprem olmuş Kahramanmaraş merkezli."

"Nilüfer neredesin?"

"Nilüfer aç artık şu telefonu."

"Öldük meraktan."

"Hatay tamamen yıkılmış diyorlar."

"Nilüfeeeeer!"

Nilüfer okuduklarını anlamlandırmaya çalışırken telefonun çalmasıyla irkildi. Ekranda Senem yazıyordu. Önemli telefon görüşmelerinde asla oturamaz, nerede olursa olsun ayağa kalkar, gezinerek konuşurdu. Yine öyle oldu. Nilüfer'in "Alo Senem neler ol..." demesine kalmadan karşı taraftan çılgınlıklar gelmeye başladı. "Açtı, açtı, açtı." Nilüfer telefonu kulağından uzaklaştırmak zorunda kaldı.

"İyi misin? Neredesin?"

"Evdeyim, iyiyim. Dün gece döndüm."

"Çok şükür, çok şükür Allah'ım. Kafayı yedik sabaha kadar."

Yarım saatten fazla süren telefon konuşması sonunda Nilüfer ayakta öylece kalakaldı. Demek yıllar önceki gibi yine yenmişti depremi. Demek yine nefesi bitmemişti. Demek depremle değil, başka bir vesileyle verecekti canını. Ayla annesi böyle derdi. Normalde biletleri bu sabahaydı. Havayolu şirketinden arayıp uçak saatinin değiştiğini haber verdiklerinde geceyi evinde geçireceği için memnun olmuştu tüm arkadaşları gibi. Sabaha kalsalar depreme yakalanacaklardı. Tüm haber siteleri ve sosyal medya platformları depremden bahsediyordu. Henüz fazla ayrıntı yoktu ama çok sayıda insanın etkilendiği kesindi. Toz

bulutu dağılınca nasıl bir felaketten kıl payı kurtulduğunu daha iyi anlayacaktı.

Öğlene doğru olayın vahameti açıkça anlaşılmıştı. İş arkadaşları da uyanmış, satış raporlarıyla neşelenmeyi beklerlerken deprem haberlerine toslamışlardı. Birkaç gün önce keyifle gezdikleri şehirlerin yerle bir olduğu gerçeği hepsini derinden sarsmıştı. Haber kanallarının her birinde farklı yorumlar yapılıyor, ölü sayısı hakkında herkes farklı bir şey söylüyordu. Sosyal medyaya düşen görüntüler, yardım çağlıkları insanda ciğer bırakmıyordu. Tüm fenomenler imdat çağrısında bulunuyorlardı. Depremi etkili olduğu alan çok büyüktü. On bir ilde, on dört milyondan fazla insanın yaşadığı düşünülünce konuşulan sayılar dudak ısırtıyordu. Deprem anında yıkılan bina sayısı; ağır, orta hafif hasarlı ev sayısı; ölü sayısı; yaralı sayısı... Sayıların şimdilik bir önemi yoktu. Yitip giden her bir can için ayrı ayrı ağıt yakılacaktı ama şu an değil, daha sonra... Bu arada bölgede meydana gelen artçı depremler de insanları sallamaya devam ediyordu.

Nilüfer, beyni uyuşmasına ve gözleri yanmasına rağmen telefonunu elinden bırakamıyordu. Enkaz görüntülerine şaşkınlıkla bakıyor, tanıdık sokaklara arıyordu. Akşamüzeri soğuğa rağmen kızlarla buluşmak için dışarı çıktı. Oysa sabah Nurten Hanım'a minnet doluydu izin verdiği için. Hiçbir kuvvet bugün beni evden çıkartamaz demişti uyanıldığında. Bütün gün tembellik yapmaya, çok merak etse de fotoğraflarla uğraşmamaya karar vermişti. Şimdileyin kendi rızasıyla tıptış tıptış gidiyordu arkadaşlarının yanına. Hayat bazen de böyle planlarını altüst ederdi. Gerçi altının, üstünden iyi olmayacağını da kimse garanti edemezdi. Uçakları erkene alınmasa toprağın altında bile olabilirdi şu an. Bunu düşününce ürperdi.

